

El 30 de gener
va morir als 92 anys
Andreu Mercè Varela,
degà del periodisme
esportiu a Catalunya.
En aquest article
Miquel Sanuy,
sots director
d'*El Mundo Deportivo*
explica com aquest
amant de l'olimpisme
—era amic personal
de Juan Antonio
Samaranch— va cobrir
quasi tot els Jocs
Olímpics de la segona
meitat del segle XX.
La professió s'ha
quedat sense un
periodista cosmopolita
i entranyable que
va publicar el primer
article el 1940 i que va
bolcar-se amb el
periodisme fins al
darrer dels seus dies.

Adéu al periodista global

■ Miquel Sanuy

L'Andreu Mercè Varela va abandonar el "seu" món —podia presumir de manera legítima d'haver visitat ni més ni menys que fins a un total de 196 països— el passat 30 de gener. Havia viscut intensament noranta-dos anys de vida. Quasi un segle de periodisme rigorós i de passió esportiva. Se'n va anar de la "seva" olímpica Barcelona envoltat de les seves quatre filles (Astrid, Inés, Anya i Kay) de les quals sempre es va sentir tan orgullós.

La vocació d'Andreu Mercè (Barcelona, 1918) pel periodisme esportiu va néixer pocs anys després que ell. Ja la tenia quan era alumne de la famosa escola Blanquerna, on escrivia i venia notes esportives per deu cèntims. Es va doctorar en Dret, si bé la ploma va guanyar la batalla a la toga i la seva existència ja no es va deslligar mai més de les paraules escrites. "La ràdio dóna les notícies, la televisió te les ensenya, però la premsa te les explica" argumentava aquest veterà mestre de periodistes.

Després de la Guerra Civil, l'Andreu es va sumar a un selecte grup de plomes il·lustres com Nèstor Luján, Josep Pla o Josep Maria de Sagarra, entre altres, en la històrica revista *Destino*.

El 1940 va publicar el primer article a *El Mundo Deportivo* i va debutar a les pàgines de *La Vanguardia* narrant la tragèdia de Munic 72, provocada per

l'atac letal del grup terrorista Setembre Negre a l'equip israelià a la Vila Olímpica. Aquella notícia va ser portada. També va ser corresponsal de *Tele/Express* a París i, posteriorment, va escriure des de la Ciutat Comtal a l'*Equipe* i *Le Matin* de Lausana.

Andreu Mercè Varela, cosmopolita, infatigable, narrador d'històries i extraordinari col·leccionista d'anècdotes i vivències, va ser un home fascinat per l'olimpisme.

La gran amistat amb Juan Antonio Samaranch des dels primers anys de la dècada dels cinquanta va encarrilar la seva vida pels camins de les cinc anelles. Va ser un dels col·laboradors més importants i íntims del president del Comitè Olímpic Internacional i un notable impulsor de la candidatura dels Jocs de Barcelona.

Precisament, a petició de Samaranch, Mercè Varela va formar una comissió, conjuntament amb Leopoldo Rodés, Ignacio Masferrer i Carlos Ferrer-Salat, per explicar què oferia la capital catalana.

El *savoir faire*, la diligència i l'aire aristocràtic que posseïa li varen obrir les portes d'importants despatxos i poderoses federacions internacionals, com la de futbol, on va ocupar càrrecs estratègics. Així, per exemple, va ser el cap de premsa del mundial de futbol que es va celebrar el 1982 a Espanya i

Andreu Mercè Varela durant un parlament a l'Ajuntament de Barcelona. Foto: Quique García / *El Mundo Deportivo*

va ocupar la presidència del Panathlón Club Internacional de Barcelona durant ni més ni menys que disset anys. Sempre amb les maletes a punt, l'Andreu va poder ser present a tots els Jocs Olímpics tant els d'estiu com els d'hivern, des de Londres 48 fins al canvi de mil·lenni, amb l'única excepció dels de

Cosmopolita, infatigable, Andreu Mercè Varela va ser un mestre de periodistes i un apassionat de l'esport

Melbourne 56 als quals Espanya no va acudir tot excusant-se en la invasió soviètica a Hongria.

A més, també va viure en primera persona els mundials de futbol i va ser un fidel seguidor barcelonista des que el

seu pare el va portar al camp de Les Corts quan ell tan sols comptava amb sis anys d'edat.

L'Andreu va tenir el privilegi de gaudir en directe dels grans cracks, des de Samitier a Messi, passant pels mítics Kubala, Suárez o Maradona. A més d'això, també va ser un notable esportista practicant, ja que va jugar durant un total de quinze temporades a la secció d'hoquei herba del F.C. Barcelona, esport que sempre va ocupar el primer graó del seu podi particular de preferències.

Precisament, va ser en el món de l'hoquei on vam coincidir els dos per primera vegada (era la dècada dels anys vuitanta) i així vaig poder apreciar-ne tant la seva amabilitat com els seus

El seu mestratge

Els obituaris d'Andreu Mercè Varela estaven plens d'elogis. Enric Bañeres escrivia a *La Vanguardia* que "va introduir un estil de crítica esportiva poc conegut llavors al nostre país, erudit però a la vegada divulgatiu de les noves tècniques". A *El Periódico*, Emilio Pérez de Rozas deia d'ell i de Juan José Castillo que "mirar-los, escoltar-los, llegir-los, veure'ls escriure, moure's, fregar-los, era suficient per saber que, amb poc esforç, aprendries més que en deu cursos universitaris o en deu hores davant de Google".

Mercè Varela, en una imatge on també es pot veure al seu amic Juan Antonio Samaranch, va ser un apassionat de l'esport. Foto: Arxiu

La millor feina del món

Andreu Mercè Varela sempre va gaudir de la seva feina. Així ho reconeixia en una entrevista d'Enric Bañeres que es va publicar al cinquè número de CAPÇALERA el setembre de 1989. Durant la conversa el veterà periodista, que llavors tenia 71 anys, admetia la seva sort. "He tingut la immensa satisfacció d'haver pogut fer la professió més meravellosa que hi ha al món, que és la de periodista esportiu, i amb una continuïtat de més de cinquanta anys", va afirmar.

enormes coneixements i els seus bons consells.

L'Andreu també es va disfressar d'"olímpic" en els Jocs d'Hivern de Cortina d'Ampezzo 56. Va acudir com a periodista i com a tripulant suplent

Va ser a tots els Jocs Olímpics, des de Londres 48 fins al canvi de mil·lenni, amb l'única excepció de Melbourne 56

de l'equip espanyol de bobsleigh, el pilot del qual va ser el marquès de Portago, que es va matar el 1957 en la car-rera italiana de la Mille Miglia. L'Andreu mai no va arribar a pujar al bob.

A més, l'Andreu també va ser autor de

nombrosos llibres esportius i va atresorar al llarg de la seva dilatadíssima vida moltes condecoracions de prestigi com va ser l'Ordre Olímpica.

Precisament, va rebre l'última distinció sis dies abans de morir. El 24 de gener va recollir de mans de la Fundació Barcelona Olímpica (FBO) el premi Esport i Ciutadania 2010 al Museu Olímpic i de l'Esport Juan Antonio Samaranch.

Andreu Mercè Varela va ser un mestre de periodistes i un apassionat de l'esport i de l'olimpisme. Un barceloní universal. Se'ns ha anat el degà del periodisme esportiu, un "títol" del qual tan orgullós se sentia, i ens ha deixat un buit a tots els que vam tenir la sort de compartir-ne la bonhomia. **E**